

Elke week schrijft een cabaretier een gastcolumn. Dit keer Janneke de Bijl, die ineens begrijpt waarom haar vriend zo vaak op zolder zit.

Dan moet ik een beetje kokhalzen maar het is gewoon liefde

Als bewust kinderloze vrouw die niet smelt bij het zien van de gemiddelde baby, vind ik weinig dingen irritanter dan ouders die klef over hun kinderen praten. Zo noemt een vriendin van mij ze steevast 'pluizen'. Als in: 'We gaan vanmiddag even lekker met de pluizen naar het Kabouterbos.' Ik moet dan altijd een beetje kokhalzen, terwijl het in feite gewoon liefde is. Maar blijkbaar is liefde waar je zelf volledig buiten staat iets walgelijks.

Zelf hou ik ontzettend van katten, maar ik probeer me er terdege van bewust te zijn dat ook dit niet voor iedereen geldt. Onlangs haalden wij Poekie en Binkie uit het asiel, twee schuwe katten, afkomstig van een zolder vol verwaarloosde soortgenoten. Ik durf ze in gezelschap wel 'Poek en Bink' te noemen (want dat is korter dus kan voor een praktische afkorting doorgaan), maar geen 'Binko en Spoekseltje'. Die namen bewaar ik voor als het bezoek weer weg is, want dan neemt niemand er aanstoot aan. Alhoewel het me nu wel ineens begint te dagen waarom mijn vriend de laatste tijd zo vaak op zolder zit.

Poek en Bink waren overigens ook erg klef met elkaar, maar voornamelijk non-verbaal: tegen elkaar aan schuieren, achter elkaar aan rauzen op de trap, en daarna samen op de vensterbank liggen met gestapelde pootjes, alsof ze net klaar waren met 'deze vuist op deze vuist'. Wij mochten alleen niet mee-

stapelen; na drie maanden waren ze nog altijd mensenschuw. Toen ze relatief op hun gemak waren, mochten ze voor het eerst naar buiten. Daar zouden ze lekker hun eigen gang kunnen gaan (wat ook meteen laat zien waarom ze zoveel leuker zijn dan kinderen). Maar toen gebeurde het: Bink vertrok, en kwam niet meer terug. Tot groot verdriet van Poek, die haar dagen loeiend doorbracht vanaf de vensterbank, op de uitkijk. Twee dagen en twee nachten later kwam Bink doodleuk weer binnenlopen. Hij wilde in een rechte lijn op zijn etensbak af, maar dat werd hem onmogelijk gemaakt door een schuierende Poek. Daar begon hij als een malle te eten, alle brokjes gingen op en zelfs de restjes naast het bakje. Poek leunde onder-tussen tegen hem aan, en at voor de gezelligheid af en toe een brokje mee. En toen besepte ik: de liefde tussen twee katten, zoals die tussen Binko en Spoekseltje, dat is toch wel iets héél moois. Dat zullen zelfs bewust katloze moeders moeten beamen.

CABARETIER JANNEKE DE BIJL (40) heeft een blog (*Hoge verwachtingen*), een podcast met Jasper Dijkema (*Sketches en gelul*), is een van de 'druktemakers' in *De Nieuws BV* op Radio 1, schreef onlangs het boek *Pogingen tot zomer* en is tot en met 21 mei op tournee met haar voorstelling *Dit is het nou* (jannekedebijl.nl).

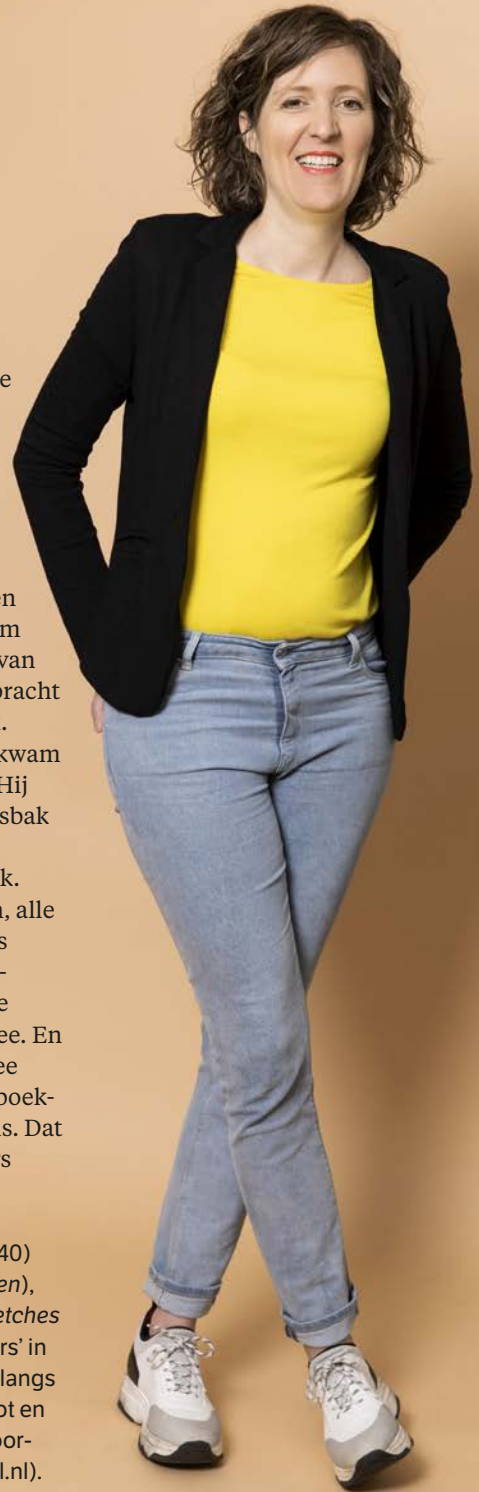

FOTO JEANNETTE HUISMAN